

z dnia 13 lipca 1939 r.

o popieraniu melioracyj wodnych dla potrzeb rolnictwa.

Rozdział 1.

Przepisy ogólne o finansowaniu prac melioracyjnych.

Art. 1. Państwo może udzielać pomocy na wykonywanie prac, mających na celu:

- 1) ochronę gruntów przed zalewem;
- 2) ochronę gruntów przed zrywaniem brzegów;
- 3) zakładanie zbiorników wody do celów melioracyjnych;
- 4) meliorację gruntów przez odwodnienie i nawodnienie;
- 5) zakładanie stawów rybnych;

- 6) zaopatrzenie w wodę ludności wiejskiej;
- 7) inne zabiegi techniczne, zmierzające do trwałego zwiększenia użytkowej wartości zmeliorowanych terenów.

Art. 2. 1. Pomoc Państwa może polegać na:

- 1) udzielaniu pomocy technicznej (przeprowadzanie ekspertyz, dostarczanie planów technicznych, kierownictwo i nadzór techniczny przy robotach wykonawczych i konserwacyjnych);
- 2) przyznawaniu bezzwrotnych zasiłków, w szczególności pokrywaniu udziałów

Państwa w publicznych przedsiębiorstwach melioracyjnych (art. 14);

3) udzielaniu pomocy kredytowej.

2. Można w przypadkach wyjątkowych pokrywać z Funduszu Melioracyjnego (art. 6) za pomocą koszty wykonania robót przed utworzeniem publicznego przedsiębiorstwa melioracyjnego.

Art. 3. 1. Można przy udzielaniu zasiłków i pomocy kredytowej zastrzegać warunki, mające na celu racjonalne wykonanie robót, utrzymanie i wykorzystanie wykonanych urządzeń. Niedochowanie zastrzeżonych warunków uprawnia władzę do cofnięcia przyznanych zasiłków lub kredytów i żądania zwrotu w całości lub w części zasiłków lub kredytów już wypłaconych.

2. Można udzielenie zasiłku uzależnić od uwzględnienia przez zainteresowanych przy wykonywaniu robót specjalnych celów, związanych z obroną Państwa lub z innym interesem publicznym.

Art. 4. 1. Projekty i kosztorysy robót, na które pomocy udziela Państwo, powinny być sporządzane przez organa państwowe lub przez osoby i instytucje, posiadające odpowiednie uprawnienia.

2. Izby rolnicze są w zakresie zagadnień rolniczo-gospodarczych oraz ustalenia kolejności wykonania organami opiniodawczymi przy opracowywaniu projektów melioracji podstawowych, półpodstawowych i szczegółowych o szerszym zasięgu.

3. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych i Komunikacji wyda przepisy, określające sposób sporządzania projektów oraz osoby i instytucje uprawnione do ich sporządzania.

Art. 5. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych udziela pomocy finansowej Państwa na zasadach, ustalonych z Ministrem Skarbu; może on uprawnienia swe przekazać częściowo wojewodom, starostom lub odpowiedniej instytucji kredytowej.

Rozdział 2.

Fundusz Melioracyjny.

Art. 6. Melioracje wodne dla potrzeb rolnictwa są finansowane przez Fundusz Melioracyjny, którym zarządza Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 7. Fundusz Melioracyjny stanowią:

1) saldo na dzień 1 kwietnia 1939 r. Państwowego Funduszu Melioracyjnego, utworzonego ustawą z dnia 26 października 1921 r. o popieraniu publicznych przedsiębiorstw melioracyjnych (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 671);

2) saldo na dzień 1 kwietnia 1939 r. Pożyczkowego Funduszu Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie na cele melioracyjne;

3) dotacje Skarbu Państwa;

4) przelewy z Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej;

5) należności i wpływy z tytułu udzielanych pożyczek z Funduszu Melioracyjnego lub innych wydatków zwrotnych z tego Funduszu;

6) oprocentowanie gotowizny Funduszu Melioracyjnego;

7) inne wpływy.

Art. 8. Prace, wymienione w art. 1, obejmujące melioracje podstawowe, półpodstawowe i szczegółowe, będą finansowane z Funduszu Melioracyjnego.

Art. 9. 1. Kwoty, niezużyte w roku budżetowym, stanowią aktywa Funduszu Melioracyjnego.

2. Zwroty i oprocentowania udzielonych pożyczek i zasiłków wpływają na tę część planu gospodarczego (art. 11 ust. 1) Funduszu Melioracyjnego, z której były wydatkowane.

Art. 10. 1. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może poruczyć Państwowemu Bankowi Rolnemu administrowanie Funduszem Melioracyjnym w zakresie i na zasadach, przez siebie ustalanych.

2. Obrót gotówkowy Funduszu Melioracyjnego dokonywany będzie za pośrednictwem Państwowego Banku Rolnego.

Art. 11. 1. Plan finansowo-gospodarczy Funduszu Melioracyjnego stanowi załącznik do projektu preliminarza budżetowego Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

2. Sprawozdanie rachunkowe Funduszu Melioracyjnego za każdy okres budżetowy będzie dołączane do zamknięcia rachunków państwowych.

Art. 12. 1. Należności z tytułu pożyczek, udzielonych z Funduszu Melioracyjnego, nie uiszczone w terminie oraz wszelkie inne należności tego Funduszu od stron, mogą być ściągane w trybie administracyjnym.

2. Do należności z tytułu udziału interesowanych w publicznych przedsiębiorstwach melioracyjnych stosuje się rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o przejmowaniu na własność Państwa gruntów za niektóre należności pieniężne (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 658).

Art. 13. Podania o udzielenie pomocy z Funduszu Melioracyjnego oraz akty i dokumenty, dotyczące tej pomocy, są wolne od opłat skarbowych i komunalnych.

Rozdział 3.

Melioracje podstawowe.

Art. 14. 1. Pomoc finansowa z Funduszu Melioracyjnego może być udzielana na melioracje podstawowe, podejmowane w interesie publicznym przez Państwo, związki samorządowe lub spółki wodne (publiczne przedsiębiorstwa melioracyjne).

2. Warunkiem udzielenia pomocy jest:

- 1) pokrycie przez wojewódzkie związki samorządowe i interesowanych (powiaty, gminy, gromady, spółki wodne itd.) oznaczonego udziału w kosztach robót;
- 2) zatwierdzenie projektu technicznego i kosztorysu przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych; zatwierdzenie to w stosunku do projektów wodociągów oraz robót nad ciekami spławnymi i żeglownymi wymaga uprzedniego uzgodnienia założeń technicznych projektów z właściwymi ministrami.

3. Koszty, przypadające na wojewódzkie związki samorządowe na obszarach, na których nie został zorganizowany samorząd wojewódzki, będą pokrywały do czasu wprowadzenia go w życie:

- 1) na obszarze województw: białostockiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego, nowogródzkiego, poleskiego, warszawskiego, wileńskiego i wołyńskiego — powiatowe związki samorządowe i miasta wydzielone z powiatowych związków samorządowych;
- 2) na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego — Skarb Państwa zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1928 r. w sprawie przekazania czynności b. Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie z zakresu melioracji publicznych i rolnych organom państwowym.

4. Na obszarze m. st. Warszawy — koszty, przypadające na wojewódzki związek samorządowy, pokrywa gmina m. st. Warszawy.

5. O pokryciu udziału kosztów melioracyjnych przez związki samorządowe decyduje samorząd wojewódzki, a na obszarach, na których nie został zorganizowany, do czasu wprowadzenia go w życie, wojewoda przy udziale wydziału wojewódzkiego z głosem stanowczym, na obszarze zaś miasta st. Warszawy — Rada Miejska.

6. Po ustaleniu przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych udziału Państwa i zasadniczych warunków wykonania publicznego przedsiębiorstwa melioracyjnego oraz po powzięciu przez samorząd wojewódzki uchwał o pokryciu udziału samorządu (ust. 5) wojewoda przy udziale wydziału wojewódzkiego (w województwie poznańskim i pomorskim — przy udziale izb wo-

jewódzkich) z głosem stanowczym, a dla m. st. Warszawy Komisarz Rządu — po wysłuchaniu opinii Rady Miejskiej m. st. Warszawy — wyda zarządzenie, dotyczące wykonania projektowanych robót. Zarządzenie to powinno w szczególności zawierać:

- 1) wysokość sumy kosztorysowej, zatwierdzonej przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych;
- 2) wymienienie udziału Państwa, wojewódzkiego związku samorządowego i interesowanych;
- 3) oznaczenie organów, powołanych do wykonania robót;
- 4) oznaczenie organów lub osób, obowiązanych do konserwacji wykonanych urządzeń oraz wysokości ich udziałów w tych kosztach.

Art. 15. 1. Udział Państwa w kosztach publicznych przedsiębiorstw melioracyjnych wynosić będzie:

- 1) do 70% sumy kosztorysowej — przy zabudowie potoków górskich wraz z zalesieniem stoków;
- 2) do 50% sumy kosztorysowej — przy obwałowaniu i regulacji wód płynących;
- 3) do 50% sumy kosztorysowej — przy wykonaniu głównych kanałów i rowów odwadniających i nawadniających z odnośnymi budowlami, stanowiących całość techniczną z robotami, wymienionymi w punkcie poprzedzającym;
- 4) do 60% sumy kosztorysowej — przy budowie zbiorników wody do celów melioracyjnych.

2. Przy ustalaniu wysokości udziału Państwa powinny być brane pod uwagę obciążenia związków samorządowych, warunki gospodarcze interesowanych i osiągnane korzyści.

3. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu może — w przypadkach, uzasadnionych interesem publicznym — ustalić udział Państwa, przekraczający normy, wskazane w ust. 1.

Art. 16. 1. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może przyznawać na czas z góry ustalony zasiłki na koszty konserwacji wykonanych urządzeń, przy czym wysokość tych zasiłków w stosunku do ogólnych kosztów konserwacji nie może być wyższa od procentowego udziału Państwa w kosztach budowy.

2. Jeżeli za użytkowanie zbiorników wody pobierane będą opłaty, to powinny być one dzielone między uczestników kosztów budowy w stosunku do ich udziału w kosztach; opłaty te jednak mogą być przeznaczone na pokrycie zobowiązań przedsiębiorstwa oraz kosztów konserwacji.

Art. 17. Udział związków samorządowych i interesowanych, przewidziany w art. 14 ust. 2

pkt 1), może być pokryty bądź gotówką, bądź też częściowo lub całkowicie świadczeniami w naturze na podstawie ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 204), przy czym w odniesieniu do robót, wyszczególnionych w rozdziale niniejszym, odpada konieczność stosowania art. 2 ust. 2 wymienionej ustawy.

Art. 18. Władza wodna może — jeżeli zarządzenie wojewody przewidywało utworzenie spółki wodnej, a rozpoczęcie robót nastąpiło przed jej zawiązaniem z przyczyn, uzasadnionych interesem publicznym — w zastępstwie przyszłej spółki sporządzić tymczasowy rozkład ciężarów w celu umożliwienia ściągania udziałów oraz zaliczenia należności i świadczeń w naturze, dostarczonych przez zainteresowanych na poczet tych udziałów.

Rozdział 4.

Melioracje półpodstawowe i szczegółowe na terenach, nie objętych przebudową ustroju rolnego.

Art. 19. Pomoc finansowa z Funduszu Melioracyjnego może być udzielana na melioracje półpodstawowe i szczegółowe, na zakładanie stawów rybnych i zaopatrzenie ludności wiejskiej w wodę, podejmowane przez związki samorządowe, gromady, spółki wodne oraz osoby fizyczne i prawne, będące właścicielami lub użytkownikami gruntów. Warunkiem udzielenia pomocy jest zatwierdzenie projektu technicznego i kosztorysu robót przez wojewodę lub instytucję upoważnioną przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, z wyjątkiem projektów wodociągów i urządzeń do usuwania wód opadowych z osiedli, co do których przepisy szczególne stanowią inaczej.

Art. 20. Zasiłki bezwrotne mogą być udzielane przede wszystkim na:

- 1) wykonanie wraz z budowlami głównych kanałów i rowów odwadniających lub nawadniających, wspólnie użytkowanych przez interesowanych, lecz o znaczeniu miejscowym, przy czym zasiłek na te roboty nie może przekraczać 50% zatwierdzonego kosztorysu, a udzielenie go zależne jest od pokrycia reszty kosztów przez związek samorządowy, spółki wodne lub interesowanych albo wyłącznie przez tych ostatnich;
- 2) zaopatrzenie w wodę ludności wiejskiej oraz na melioracje szczegółowe o charakterze propagandowym lub doświadczalnym lub w warunkach specjalnie uzasadnionych stosunkami gospodarczymi;

- 3) zakładanie stawów rybnych, mających specjalne znaczenie dla interesu publicznego.

Art. 21. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu ustali w rozporządzeniu warunki i tryb udzielania pomocy, przewidzianej w art. 2 ust. 1, na cele wymienione w rozdziale niniejszym.

Rozdział 5.

Melioracje w związku z przebudową ustroju rolnego.

Art. 22. Należy przy przeprowadzaniu prac nad przebudową ustroju rolnego, w miarę potrzeby z urzędu:

- 1) wykonywać studia w terenie oraz sporządzać projekty melioracyjne i hydrotechniczne szczegółowe lub ogólne;
- 2) przeprowadzać roboty melioracyjne;
- 3) budować studnie i wodociągi wiejskie.

Art. 23. 1. Decyzja o potrzebie przeprowadzania prac, wymienionych w art. 22 oraz zatwierdzenie projektów, prócz projektów wodociagowych, należy do starosty, prace zaś będą wykonywane albo przez techniczne organa rządowe, albo przez osoby lub instytucje fachowe, którym organa te zleca wykonanie robót. Starosta może pozostawić uczestnikom przebudowy ustroju rolnego przeprowadzenie robót na gruncie we własnym zarządzie; nieterminowe lub niezgodne z zasadami technicznymi wykonywanie prac uprawniać będzie władzę do przejęcia ich i wykonania z urzędu.

2. Decyzja starosty o potrzebie przeprowadzania prac, wymienionych w art. 22 pkt 1), jest ostateczna.

Art. 24. Starosta może — po zakończeniu prac agrarnych — zarządzić wykonanie robót hydrotechnicznych w całości lub w części, jeżeli ich przeprowadzenie wymaga dłuższego okresu czasu i może opóźnić zakończenie prac agrarnych; decyzja o wykonaniu robót powinna być jednak wydana przed zatwierdzeniem projektu prac agrarnych.

Art. 25. Postępowanie administracyjne będzie przeprowadzone po opracowaniu projektu technicznego; ograniczy się ono do przedstawienia interesowanym projektu i wysłuchania oraz zbadania ich zarzutów i żądań.

Art. 26. Starosta wydaje decyzję w sprawie zgłoszonych zarzutów i żądań, zatwierdzenia projektu technicznego, przystąpienia do wykonywania robót oraz o przyznaniu odszkodowania na podstawie postępowania, przewidzianego w art. 25.

Art. 27. 1. Zatwierdzenie projektów technicznych w trybie ustawy niniejszej zastępuje pozwolenie wodno-prawne, przewidziane ustawą wodną.

2. Starosta przy wykonywaniu robót konserwacyjnych nie jest obowiązany do sporządzania projektów technicznych i przedstawiania ich stronom oraz osobom interesowanym; decyzje o wykonaniu robót konserwacyjnych są ostateczne.

3. Decyzje o wykonaniu robót konserwacyjnych nie mogą przewidywać dostarczania świadczeń w naturze w okresie od 15 czerwca do 15 sierpnia.

Art. 28. Uczestnicy przebudowy ustroju rolnego mogą być — przy przeprowadzaniu prac, wymienionych w art. 22 — pociągani, niezależnie od świadczeń w naturze na podstawie ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 204), do dostarczania:

- 1) odpowiedniego lokalu na kancelarię z opałem, światłem i usługą, mieszkania z opałem oraz podwód dla przejazdów służbowych dla personelu, zatrudnionego w tych pracach;
- 2) robocizny pieszej i konnej oraz materiałów niezbędnych przy pomiarach.

Art. 29. Przepisy rozdziału niniejszego dotyczą gruntów objętych przebudową ustroju rolnego; jeżeli jednak w związku z pracami, wymienionymi w art. 22, zajdzie konieczność, uzasadniona względami natury technicznej, wykonania tych prac i na gruntach, położonych poza obszarem, objętym przebudową ustroju rolnego, przepisy tego rozdziału, z wyjątkiem art. 28, stosuje się również do tych gruntów.

Art. 30. 1. Zawiadomienia, wezwania i orzeczenia, dotyczące robót, objętych rozdziałem niniejszym, doręczane będą interesowanym przez przesłanie ich zarządowi gminy, który obowiązany będzie je ogłosić publicznie w sposób, odpowiadający zwyczajom miejscowym w zainteresowanych gromadach, za pośrednictwem sołtysa.

2. Zawiadomienia, wezwania i orzeczenia, dotyczące robót, przewidzianych w rozdziale niniejszym, jeżeli chodzi o grunty, stanowiące własność Skarbu Państwa, będą doręczane organom, które tymi gruntami zarządzają.

Rozdział 6.

Ulgi dla właścicieli gruntów zmeliorowanych.

Art. 31. Przepisy rozdziału niniejszego dotyczą gruntów, na których melioracje szczegółowe zostały przeprowadzone bez pomocy finansowej Państwa lub związków samorządowych.

Art. 32. Grunty orne, zdrenowane lub nawodnione oraz łąki i pastwiska, na których bezpośrednio po przeprowadzeniu melioracji technicznych (odwodnieniu i nawodnieniu) dokonano zagospodarowania, nie podlegają obowiązkowi parcelacyjnemu na przeciąg lat dziesięciu, jeżeli odpowiadają następującym warunkom:

- 1) wymienione melioracje techniczne i rolne przeprowadzone zostały po dniu 24 marca 1928 r.;
- 2) wymienione melioracje zostały przeprowadzone na podstawie projektów technicznych urządzeń melioracyjnych i ich kosztorysów, opracowanych zgodnie z obowiązującymi przepisami, nadto od daty wejścia w życie niniejszej ustawy, zatwierdzonych przez wojewodę;
- 3) celowość i wartość użytkowa wymienionych melioracji została w każdym poszczególnym przypadku stwierdzona przez organa Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z zasięgnięciem w razie potrzeby opinii izby rolniczej.

Art. 33. 1. W razie wyczerpania zapasu ziemi — podlegającego obowiązkowi parcelacyjnemu — na terenie powiatu, na którym są położone grunty, wymienione w art. 32 albo w razie konieczności upełnorolnienia tymi gruntami gospodarstw karłowatych, objętych postępowaniem scaleniowym, grunty te mogą być podane obowiązkowi parcelacyjnemu przed upływem dziesięciu lat na następujących warunkach:

- 1) odszkodowanie za niezamortyzowaną część dokonanych na meliorację nakładów będzie wypłacone właścicielowi gruntów w gotówce w takiej części, w jakiej zobowiązania, zaciągnięte przez niego na przeprowadzenie melioracji, nie zostaną przejęte przez Skarb Państwa;
- 2) oprócz odszkodowania, wymienionego w pkt 1), właściciel otrzyma nadto odszkodowanie w gotówce w wysokości 25% dokonanych na meliorację nakładów, jeżeli przymusowy wykup nastąpi w pierwszym roku po ukończeniu robót melioracyjnych; odszkodowanie to będzie zredukowane proporcjonalnie do czasu, który upłynął od chwili ukończenia robót melioracyjnych do chwili przymusowego wykupu w przypadkach, jeżeli wykup ten nastąpił w ciągu okresu, w którym nie odbywa się właściwa amortyzacja dokonanych na meliorację nakładów w rozumieniu przepisów, dotyczących sposobu określenia wartości nakładów melioracyjnych w majątkach przymusowo wykupywanych.

2. Wymiar odszkodowań, przewidzianych w artykule niniejszym, będzie dokonywany

przy odpowiednim zastosowaniu przepisów o sposobie określania wartości nakładów melioracyjnych w majątkach wykupywanych, wydanych w wykonaniu ustawy o reformie rolnej.

Art. 34. Grunty wolne od podatku gruntowego z tytułu zaliczenia ich do nieużytków nie podlegają po ich zmeliorowaniu obowiązkowi parcelacyjnemu na przeciąg lat dwudziestu, jeżeli przy zmeliorowaniu tych gruntów zostały zachowane warunki, wymienione w art. 32 pkt 1), 2) i 3).

Art. 35. Nie stosuje się przepisów art. 32—34 do gruntów, na których roboty melioracyjne zostały rozpoczęte po zamieszczeniu tych gruntów w wykazie imiennym obszarów, poddanych przymusowemu wykupowi, lub po wydaniu decyzji wojewody co do nałożenia na te grunty obowiązku rozparcelowania w związku z postępowaniem scaleniowym.

Art. 36. Okresy czasu, wymienione w art. 32 i 34, będą liczone od stwierdzonego przez właściwego wojewodę dnia rozpoczęcia robót melioracyjnych na gruntach użytkowych (art. 32) i od dnia ukończenia robót melioracyjnych na gruntach, stanowiących nieużytki (art. 34).

Art. 37. Grunty, wyłączone czasowo od obowiązku parcelacyjnego na podstawie przepisów ustawy niniejszej, mogą być poddane temu obowiązkowi przed upływem terminów, wskazanych w art. 32 i 34, jeżeli dokonane na gruntach tych melioracje ulegną zniszczeniu wskutek zaniedbania ze strony właściciela.

Art. 38. Grunty wolne od podatku gruntowego z tytułu zaliczenia ich do nieużytków, które po ich zmeliorowaniu staną się gruntami użytkowymi, podlegającymi opodatkowaniu, wolne są od podatków gruntowych i dodatków samorządowych na przeciąg lat 15 od chwili ukończenia robót melioracyjnych.

Rozdział 7.

Przepisy karne.

Art. 39. 1. Kto uszkadza lub czyni niezdatnymi do użytku roboty lub urządzenia melioracyjne, wykonane przy pomocy Państwa albo instytucji lub organizacji, działających z udziałem finansowym Skarbu Państwa albo korzystających z jego gwarancji lub pomocy finansowej, bądź też nie dopełnia obowiązku konserwacji takich urządzeń —
podlega karze aresztu do miesiąca lub grzywny do 1.000 zł.

2. Powiatowe władze administracji ogólnej są powołane do orzekania o przestępstwach, przewidzianych w ust. 1.

Rozdział 8.

Przepisy przejściowe.

Art. 40. Roboty melioracyjne, prowadzone na podstawie przepisów obowiązujących przed wejściem w życie ustawy niniejszej, będą wykonane przy takim udziale czynników uczestniczących w kosztach, jaki został oznaczony w odnośnych ustawach, statutach i rozporządzeniach; udział w kosztach konserwacji może być jednak uregulowany osobnym zarządzeniem właściwej władzy, stosownie do przepisów ustawy niniejszej, przy czym art. 16 stosuje się odpowiednio.

Art. 41. 1. Roboty, podejmowane lub wykonywane zastępczo przez organa państwowe, mogą być oddawane do użytku i konserwacji związkom samorządowym i spółkom wodnym oddzielnymi częściami, stanowiącymi pewną całość użytkową, niezależnie od terminu ukończenia całości robót, przewidzianych odnośną ustawą, statutem lub rozporządzeniem.

2. Stosuje się również przepisy ust. 1 do robót, prowadzonych na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów prawnych.

Rozdział 9.

Przepisy końcowe.

Art. 42. Ustawa niniejsza nie obowiązuje w województwie śląskim.

Art. 43. Z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej tracą moc obowiązująca:

- 1) ustawa z dnia 26 października 1921 r. o popieraniu publicznych przedsiębiorstw melioracyjnych (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 671) w brzmieniu, nadanym ustawą z dnia 23 czerwca 1925 r., zmieniającą niektóre postanowienia ustawy z dnia 26 października 1921 r. o popieraniu publicznych przedsiębiorstw melioracyjnych (Dz. U. R. P. Nr 75, poz. 524);
- 2) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o przeprowadzaniu melioracji przy dokonywanej przez urzędy ziemskie przebudowie ustroju rolnego (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 320) w brzmieniu, nadanym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej

tej z dnia 27 października 1933 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o przeprowadzaniu melioracji przy dokonywanej przez urzędy ziemskie przebudowie ustroju rolnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 620);

- 3) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o popieraniu melioracji rolnych (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 344).

Art. 44. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 45. Ustawa niniejsza wchodzi w życie po upływie czternastu dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
J. Poniatowski